

Κάθε άλλο παρά εύκολη, είναι η αποτίμηση των επισκέψεων των ξένων ηγετών στην Ελλάδα το τελευταίο διήμερο.

Η ολιγόωρη παραμονή της Γερμανίδας Καγκελαρίου στην Αθήνα και η επίσκεψη, ακριβώς την επομένη μέρα, του υπουργού εξωτερικών της Τουρκίας, πέρα από το συναγερμό εκείνων που είχαν την επιμέλεια για τη ασφάλειά τους άφησε ποικίλες εντυπώσεις.

Οι αντιδράσεις των Ελλήνων πολιτών είναι χωρισμένες σε δυο κυρίως στρατόπεδα. Σε εκείνους που μάλλον είναι οι περισσότεροι και πιστεύουν ότι, είμαστε θύματα εκβιασμών των ισχυρών Γερμανών, και σε εκείνους που θεωρούν ότι το θέμα είναι καθαρά οικονομικό, ότι υπάρχουν μόνον δανειστές και οφειλέτες και είμαστε υποχρεωμένοι να συμμαζέψουμε τα του οίκου μας. Υπάρχει και μια τρίτη κατηγορία που πιστεύει σε ένα συνδυασμό των δυο.

Η επίσκεψη της Μέρκελ στην Ελλάδα, αν περιορίστηκε σε ευχές και ελπίδες, όπως διαβάσαμε από τα ρεπορτάζ, ήταν μάλλον περιττή. Στην περίπτωση που υπήρξε μια ατζέντα συμφωνιών την οποία δεν τη γνωρίζουμε, είναι ακόμα χειρότερα.

Αν το παιχνίδι της ανόρθωσης, της επανεκκίνησης της οικονομίας, δείχνει να έχει χαθεί, η Μέρκελ και το τρέχον Ράιχ έχουν μικρό τμήμα συμμετοχής. Η παρτίδα είχε στραβώσει από τις πρώτες μετεμφυλιακές κυβερνήσεις, από την πρώτη επίσκεψη καγκελαρίου της Δυτικής (τότε) Γερμανίας, από την υπόθεση Μέρντεν, από το δάνειο των 200 εκατομμυρίων μάρκων, που έγινε δεκτό με ενθουσιασμό στην Ελλάδα, από το θάψιμο της υπόθεσης των πολεμικών αποζημιώσεων, από το χρηματισμό και τη διαφθορά δημοσίων προσώπων και διαχειριστών, ένθεν και εντεύθεν.

Είχε χαθεί από τότε που η Ελλάδα ευρισκόμενη στην ομάδα των κρατών που κέρδισε το δεύτερο μεγάλο πόλεμο του 20ού αιώνα, αναγκαζόταν να στέλνει τον ανθό της κοινωνίας της, οικονομικούς πρόσφυγες να βοηθήσουν σε αυτό που ορίστηκε αργότερα σαν Γερμανικό οικονομικό θαύμα.

Το γερμανικό περιοδικό Focus, κυκλοφόρησε με άρθρο που δημοσιεύτηκε και στην ελληνική γλώσσα και όπως σχολιάστηκε στο ethnos.gr: *«διαπνέεται από ένα συνδυασμό θαυμασμού (τουριστικής φύσεως) για την Ελλάδα και πατερναλιστικών τόνων, με αιχμές για τη φοροδιαφυγή και το αντιπαραγωγικό κράτος. «Δε μπορώ να φανταστώ, ότι στη πλειοψηφία σας πιστεύεται ότι για την τωρινή κατάντια της χώρας σας ευθύνεται η Γερμανίδα ομοσπονδιακή Καγκελάριας»* , επισημαίνει, στην πλέον δηκτική της αναφορά, η συντάκτης του κειμένου.

Με τίτλο: *«Η Άνγκελα Μέρκελ δεν αξίζει το μίσος σας»*, παραθέτει εικόνες από τις χθεσινές διαμαρτυρίες και ολοκληρώνει με χρηστομάθειες του τύπου:

«Δεν είναι το ζητούμενο να δίνει ο μεγάλος στον μικρό εντολές. Δεν πρόκειται για υπαγόρευση κακίας. Το θέμα είναι να εξασφαλιστεί η επιβίωση της πανέμορφης σας χώρας. Να δυναμώσει πάλι η Ευρώπη και να συνεχίζει να ακούγεται η κοινή ήπειρος μας στον παγκόσμιο ανταγωνισμό»

Εκτιμώ ότι άστοχα το περιοδικό ομιλεί περί μίσους. Θυμός, οργή, αίσθημα αδικίας ναι. Μίσος όχι.

Προς επίρρωση της παραπάνω φράσης παρατίθεται η μαρτυρία του Γερμανού Ερχαρτ Κέσνερ (Erhart Kästner), συγγραφέα και βιβλιοθηκονόμου.

